

Του **Θανάση Κούρκουλα**

Όταν η κατακερματισμένη εξωκοινοβουλευτική αριστερά συζητά για την απαραίτητη ενότητα μεταξύ των διαφορετικών τμημάτων της προκειμένου να αντιμετωπιστεί η επίθεση του συστήματος στους εργαζόμενους και στα λαϊκά στρώματα, αυτό είναι καλό νέο.

Εκτός από καλό νέο, είναι και συζήτηση παραγωγική όταν καταλήγει στη δημιουργία ενός νέου σωματείου εργαζομένων, μιας αντιφασιστικής πρωτοβουλίας, μιας τοπικής ομάδας ενάντια στην καταπάτηση κάποιου δημόσιου χώρου κ.λπ.

Όταν όμως αυτή η συζήτηση γίνεται μόνο ή κυρίως τις παραμονές των εκλογών, τότε είναι εντελώς εύλογο να αντιμετωπίζεται με σκεπτικισμό. Υποδηλώνει συγκυριακές ή μακρόπνοες πολιτικές αναζητήσεις;

Και αν οι επιζητούμενες προοπτικές είναι μακρόπνοες, τι φταίει και οι ίδιες «ενωτικές» δυνάμεις μέχρι πρότινος συνήθως δεν μπορούσαν να πετύχουν την κοινή τους παρουσία σε μια απεργιακή συγκέντρωση, σε μια διαδήλωση για τα δικαιώματα των προσφύγων που θαλασσοπνίγονται, σε μια αντιφασιστική διαδήλωση;

Δικαιολογείται κάποιες δυνάμεις να μην μπορούν να συνεργαστούν στο κίνημα ούτε με τον ίσκιο τους και στις δημοτικές εκλογές ούτε με τους πολιτικούς συμμάχους τους, και όταν έρχονται οι βουλευτικές εκλογές να ανακαλύπτουν λαμπρές προοπτικές συνεργασίας με χαλαρά κριτήρια;

Είναι οι εκλογές κάποιου είδους «εξαίρεση» από τον γενικό κανόνα των μίνιμουμ πολιτικών απαντήσεων που είναι απαραίτητες ώστε να αντιμετωπιστεί η επίθεση του συστήματος αλλά και να αποφευχθούν νέες μεταρρυθμιστικές αυταπάτες σαν κι' αυτές που οδήγησαν στην -καταστροφική για το σύνολο της αριστεράς- "κωλοτούμπα" του ΣΥΡΙΖΑ το 2015; Είναι στην παρούσα συγκυρία οι εκλογικές συμμαχίες λιγότερο απαιτητικές από τις γενικότερες πολιτικές συνεργασίες;

Λάθος προσεγγίσεις

Σ' αυτή την ερώτηση, υπάρχουν δυο ειδών προσεγγίσεις-απαντήσεις, που είναι και οι δυο λάθος.

Η πρώτη λάθος απάντηση είναι πως η αντισυστημική αριστερά στις εκλογές -σε μια διαδικασία δηλαδή που αντικειμενικά διεξάγεται στο αστικό "γήπεδο" με δυσμενείς όρους για την τάξη μας- πρέπει να έχει μάλιστα επαναστατικές προγραμματικές θέσεις, ώστε να διεκδικήσει την ψήφο του πιο συνειδητού τμήματος της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων. Κάτι τέτοιο μπορεί να έχει νόημα σε επαναστατικές περιόδους, αλλά σήμερα δεν είμαστε σε τέτοια περίοδο. Παρ' όλα αυτά, αυτή η λογική έχει εκφραστεί από οργανώσεις της επαναστατικής αριστεράς, οι οποίες διεκδικούν την ψήφο στον εαυτό τους ως «ψήφο στην επανάσταση». Η αλήθεια είναι πως τέτοια εκλογικά κατεβάσματα είναι μεν "τίμια", πλην όμως συνήθως -και στην ελληνική περίπτωση, πάντα- δεν οδηγούν σε ιδιαίτερη αναπέρωση του ηθικού των επαναστατικών δυνάμεων, αφού καταλήγουν σε μερικές χιλιάδες ψήφους και οικτρά ποσοστά,

κάτι που δεν λειτουργεί συσπειρωτικά.

Η άλλη όμως λάθος απάντηση, έχει τον χαρακτήρα “συμμετρικού λάθους”: με βάση αυτήν, τα κριτήρια των εκλογικών συνεργασιών μπορεί να είναι τόσο διευρυμένα, ώστε να χωρούν την συνεργασία ρεφορμιστικών και επαναστατικών πολιτικών και δυνάμεων, κάτω από θολές προγραμματικές θέσεις ανεπαρκείς για να απαντήσουμε στοιχειωδώς στις βασικές επιθέσεις του συστήματος, που δεν απαντούν σε βασικά πολιτικά διλήμματα όπως: «χρειάζεται άρνηση ή αποδοχή αποπληρωμής του δημόσιου χρέους;», «χρειαζόμαστε εξοπλισμούς ή κοινωνικές δαπάνες;» ή «ανοιχτά ή κλειστά τα σύνορα για την προσφυγιά;».

Συζητώντας για την ανάγκη συσπείρωσης δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής αριστεράς σήμερα, πρέπει να αποφύγουμε αυτά τα δύο λάθη. Αυτή η συσπείρωση, κινηματική και πολιτική, δεν πρέπει να προϋποθέτει μάξιμουμ συμφωνίες τύπου «ιδεολογικού ρεύματος» και κοινής στρατηγικής για την επανάσταση. Προϋποθέτει όμως κοινές θέσεις-απαντήσεις στα βασικά επίδικα της συγκυρίας και κοινή στάση όσον αφορά τις βασικές πολιτικές διαχωριστικές μέσα στην Αριστερά. Πρέπει να είναι, παραδείγματος χάριν, αυτονόητο πως δεν μπορεί η αντικαπιταλιστική αριστερά να συνεργαστεί εκλογικά με τον ΣΥΡΙΖΑ για να ηττηθεί η δεξιά, όταν υπάρχει η εμπειρία τόσο της ήττας του «αριστερού» μνημονίου του 2015 όσο και της «εντός των τειχών του συστήματος» αντιπολίτευσης που ασκεί τα τελευταία τέσσερα χρόνια ο ΣΥΡΙΖΑ.

Ακόμη, παρά την πρόσφατη μετατόπιση του ΜΕΡΑ25 προς πιο αριστερές θέσεις, ούτε το «κόμμα» Βαρουφάκη μπορεί να αποτελέσει σήμερα πόλο ή συνεργαζόμενη δύναμη για μια εκλογική-πολιτική απάντηση στο σύστημα, όταν οι βασικές του προτάσεις δεν αποκλείουν καν δυνάμεις όπως ο ΣΥΡΙΖΑ ή το ΠΑΣΟΚ-Κίνημα Αλλαγής.

Αλλά και το ΚΚΕ, με τον σεχταρισμό του απέναντι στις υπόλοιπες δυνάμεις της Αριστεράς και την παγιωμένη τακτική του να αποφεύγει κρίσιμες αναμετρήσεις με το σύστημα στο σήμερα εν αναμονή της αλλαγής των συσχετισμών προς όφελος των «ταξικών δυνάμεων», δεν μπορεί να είναι -ακόμη κι αν το ήθελε- σύμμαχη δύναμη της αντικαπιταλιστικής ενότητας που απαιτείται.

Πολιτικές προτάσεις

Από κει και πέρα, πολιτικές προτάσεις συστράτευσης της αντικαπιταλιστικής αριστεράς όπως εκείνη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, που συμπεριλαμβάνουν τους βασικούς άξονες πάλης στο σήμερα από ταξική και διεθνιστική σκοπιά, αποτελούν θετικό κεκτημένο στη διεξαγόμενη συζήτηση.

Αντιθέτως, πολιτικές προτάσεις όπως της ΛΑΕ, που συμπεριλαμβάνουν στην ριζοσπαστική αριστερά δυνάμεις όπως το αρχηγικό διαδικτυακό ΜΕΡΑ25, ή του ΣΕΚ και άλλων που αξιολογούν σαν δευτερεύουσα την ανάγκη καθαρών πολιτικών θέσεων π.χ. για τον πόλεμο στην Ουκρανία ή για τον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό, δεν πληρούν στοιχειωδώς τα κριτήρια αντιμετώπισης της συγκυρίας με πολιτικά επαρκείς όρους.

Ιδιαίτερα σε περιόδους -όπως σήμερα- που, παρά τις επιμέρους μάχες και νίκες, το εργατικό κίνημα δεν έχει καταφέρει ακόμα να ανασυντάξει τις δυνάμεις του από το στραπάτσο της ήττας του 2015, το να επιζητεί η επαναστατική αριστερά την εκλογική συσπείρωση χωρίς καθαρές απαντήσεις σε βασικά επίδικα της ταξικής πάλης, αποτελεί σήμα υποχώρησης και όχι πραγματικά συσπειρωτική απόπειρα απάντησης στις επιθέσεις του συστήματος και απάντησης στην πολιτική κυβερνήσεων όπως του Μητσοτάκη.

Ως ευρύτερος αντικαπιταλιστικός χώρος είμαστε αντικειμενικά σε θέση εκλογικής αδυναμίας. Αυτό όμως δεν είναι λόγος να εκβιάσουμε την άρση αυτής της αδυναμίας όπως-όπως. Με το βλέμμα στην «επόμενη μέρα» και τον νέο πολιτικό κύκλο που θα σηματοδοτήσουν οι εκλογές, η ελάχιστη απαίτηση είναι να μην

κάνουμε βήματα πίσω.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ αξίζει υποστήριξης στις εκλογές για τα δύο βασικά θετικά της κεκτημένα, τα οποία πρέπει να κληρονομηθούν στις διεργασίες της «επόμενης μέρας» για έναν ευρύτερο αντικαπιταλιστικό πόλο που όμως δεν θα βαρύνεται με τις αδυναμίες που καθλώνουν την ίδια την ΑΝΤΑΡΣΥΑ:

α) τα βήματα που έκανε στη συσπείρωση, συνεργασία και κοινή δράση ενός δυναμικού μερικών χιλιάδων αγωνιστών και αγωνιστριών της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, σε πολιτικό επίπεδο αλλά και στους κοινωνικούς χώρους και στο κίνημα, και

β) η δημιουργία ενός αντικαπιταλιστικού προγραμματικού πλαισίου για τη συνεργασία αυτών των δυνάμεων. Αντίθετα, θα είναι αρνητική «κληρονομιά» η υποχώρηση σε πολιτικές φόρμουλες συνεργασίας που επαναφέρουν την πολιτική κουλτούρα συνεργασιών του ΣΥΡΙΖΑ και της ΛΑΕ, αυτή την πολιτική κουλτούρα που ηττήθηκε «θεαματικά» το 2015.

Πηγή: redtopia.gr